

Persa ének.

(Mivőn a Mahomedán arabok a süzime,
de persákat meghódíták).

Ótáraid le vannak ontva,
Miken szent lángod lobogott,
Az áldozatra emelt máglya
Kamrában öskve roskadott;
Tűz istene, hatalmas szellem!
Ótárod nincs más, csak kívdünk,
Melyen a kégyen s kin süzében
Fogyhatlan lángot égetünk.

Boruljon-el sugáros arcod,
Tény és meleg forrása, nap!
Imáink szárnya le van merseve,
S most bémán, porban alszanak.
Mint szét fellegszakadás jött
Tengernépevel Mohamed,
S felhője halvány arcától
Kialudt ragyogó szemed!

Ková semestük kégyenünk
Hogy ne leljék az unokák?
Fajdalmainknak nem elég nagy
A véghesterlen pusztaság.
Legyünk bár bujdosók a földön,
Gyaláztatunk nyomon követ;
Mint árny mely a testhez van nőre,
Melyet terátni nem lehet!

De mind egy! Kincs vigasztalás bár
S a köny nem illik férfihoz,
Az átok sem enyhít meg immár,
S a kínszol belkünk roskadoz:
Egy még is élet és reményt ad,
A bosku, mely nem késhezik,
Mert fenn az égben, a szent fényű
Nap mellett villám is lakik.

És lenn a földön, hol okárunk
Szűnös kézzel szétrontások,
Lehet a szent romok tövében
Egy sirt — egy sirt találni még!
Addig hát sápadt rabjaidnak
Kevély hódító ne nevezze
A' míg az égnek egy villáma
És a földnek egy sírja lesz.

Dezentől.

Szabó Károly.